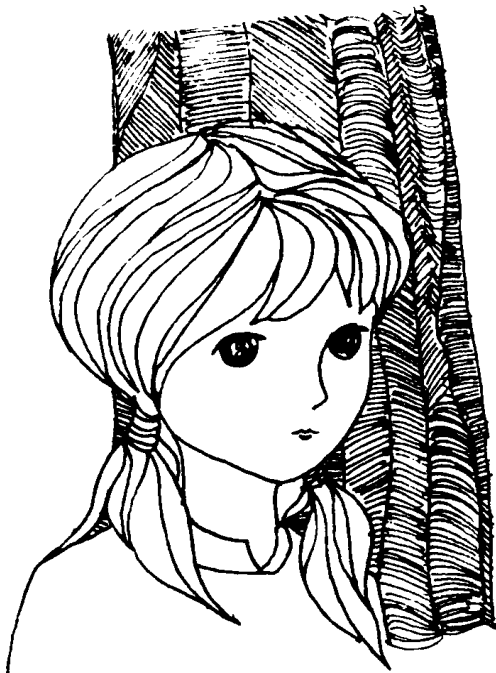

Những Tờ Nhật Ký ... Dở Dang ...

• Snowflake

Nó ngồi đó, mắt lơ đãng nhìn ngoài cửa sổ. Một chiếc lá vàng rơi> Nó biết nó không như những đứa con gái lãng mạn có thể ngồi suy tư hàng giờ bên cửa sổ, gởi tâm sự theo từng chiếc lá rơi. Nhưng hôm nay nó lại thấy một cảm giác xúc động băng quơ của một thằng con trai 18 tuổi. Có một cái gì đó rất mới vừa tràn vào cuộc đời nó. Và nó bắt đầu có một cảm hứng sôi nổi hơn mỗi khi cầm viết ghi vào nhật ký ...

* * *

Ngày ... Tháng ... Năm ...

Hôm nay trời mưa. Cả bọn mình chen chân vào hành lang D. Nhiều đứa con gái Việt Nam cũng

ở đó. Và mình lại gặp nhỏ lần nữa. Không biết tại sao mỗi lần thấy nhỏ đi lại trong sân trường mình lại muốn nhìn đến khi bóng dáng nhỏ mất hút vào hành lang. Chưa nói chuyện lần nào nhưng mỗi lần gặp mình lại thấy nhỏ bận rộn nói chuyện cùng bạn bè với một nụ cười ngọt ngào trên đôi môi hồng xinh xắn.

Ngày ... Tháng ... Năm ...

Mình muốn biết tên nhỏ quá. Làm quen thì ngại ghê lúc nào nhỏ cũng đi với một đám con gái. Nhưng sáng nay mình đã tìm cách nói băng quơ về nhỏ với đám bạn. Tụi nó cười và chê con nhỏ có tướng đi giống ăn cướp. Mình không được vui. Sau đó Sơn nói

là nhỏ ở trong lớp nó. Con nhỏ còn học giỏi nữa ... Ớn quá! Như vậy từ nay mình sẽ có thêm một cái tên để đem vào mộng. Đông Nghi! Cái tên nghe cũng hay lắm chứ!

Ngày ... Tháng ... Năm ...

Mình đang ngồi trò chuyện với đám bạn trong băng ghế sân trường bất chợt nhìn thấy con nhỏ từ xa đi lại. Tay ôm một đồng sách, mặt con nhỏ nhăn nhó trông tội nghiệp, chắc nặng lắm, ước gì mình có thể giúp. Lúc con nhỏ đi gần chỗ mình ngồi, mình làm bộ quay qua nói chuyện với mấy thằng bạn. Rồi hai thằng kia rượt nhau đụng vào con nhỏ. Vậy là đồng sách trên tay rớt tứ tung trên mặt đất. Mặt nhỏ quau lên trông buồn cười. Mình đành “ra tay nghĩa hiệp” lượn giùm mấy quyển sách. Khi đưa cho nhỏ, nó cầm lấy nói vồn vện hai chữ “thank you” rồi quay đi, bước như ... ăn cướp. Tiếng nói nó nghe không thân thiện nhưng cũng rất nhẹ nhàng.

Ngày ... Tháng ... Năm ...

Locker của con nhỏ đối diện với phòng học toán của mình. Trưa nay mình rủ đám bạn vào gặp thầy nhưng thật ra chỉ muốn thấy mặt con nhỏ thôi. Nói chuyện với thầy vài câu qua loa, lúc bước ra tụi bạn đẩy mình tới gần chỗ locker con nhỏ. Con nhỏ không có ở đó nhưng một lúc sau nhỏ bước tới locker. Chỉ cách bốn thước thôi mà mình không dám mở miệng. Cuối cùng, sau vài giây suy nghĩ, mình dùng hết can đảm nói “hi”. Nhưng con nhỏ than nhiên mở locker cất sách và không hề liếc mắt ngó mình một cái. Mấy thằng quỉ sứ đẩy và hối thúc: “Nói đại đi”, “nói lớn lên”.

Nhưng biết nói gì nữa? Con nhỏ lạnh lùng quá. Về mặt bất cần của nó cho biết sự hiện diện của mình hoàn toàn vói ý nghĩa.

Ngày ... Tháng ... Năm ...

Hôm nay con nhỏ không tới trường. Không biết có chuyện gì hay nó tự ý cúp cua. Mình thấy trong lòng có một cảm giác thiếu thốn. Chắc mình nhớ khuôn mặt tròn, đôi mắt đen tròn xoe ướat át và tướng đi rất ... ăn cướp của nó. Không biết tự lúc nào mình đã quen với từ “ăn cướp” của mấy thằng bạn quỷ sứ gán cho con nhỏ.

Ngày ... Tháng ... Năm ...

Sáng nay con nhỏ mặc chiếc áo đầm màu trắng. Trông con nhỏ dễ thương lạ. Nhưng tội nghiệp là trời lại mưa và con nhỏ không có dù. Mới ra khỏi lớp mình chợt thấy dáng con nhỏ từ đằng xa. Mình vội bước ... Mưa lớn lắm. Mình lén đi sau lưng che dù cho con nhỏ. Chắc nó ngạc nhiên tại sao trời đang mưa lớn lại dứt mau như vậy nên ngược lên nhìn trời. Biết được có kẻ nào che dù trên đầu mình, con nhỏ bước mau không nói một lời nào. Mình đứng một mình ngẩn ngơ suy nghĩ với cây dù trên tay không hay là mình cũng đang bị ướt như chuột lột. Thằng bạn đột ngột vỗ vai. Mình bừng tỉnh. Con gái thật kỳ lạ!!!

Ngày ... Tháng ... Năm ...

Không biết đã bao lâu từ ngày mình bắt đầu bận tâm về con nhỏ. Nhưng chắc lâu lắm tại vì vườn hồng ba má trồng sau nhà đã nở hoa rực rỡ mà mình vẫn không hay. Sáng nay mình chợt nghĩ ra sáng kiến cắt một đoá hồng tặng con nhỏ. Mình đến trường thật sớm, bí mật bỏ bó hồng vào locker của nhỏ và đứng ở xa theo dõi. Nhìn đồng hồ đếm từng giây,

tự bảo mình đừng nóng lòng, rồi con nhỏ nhất định sẽ tới. Chờ đến chuông reo vào lớp mà bóng dáng con nhỏ vẫn biệt tăm.

Ngày ... Tháng ... Năm ...

Đã ba ngày rồi mình không gặp con nhỏ. Không biết chuyện gì đây....

Ngày ... Tháng ... Năm ...

Hôm nay đến trường sớm, mình đến đứng kế bên của con nhỏ chờ. tự bảo mình sẽ chờ cho đến khi con nhỏ đến ... Một con nhỏ trong nhóm của nhỏ bước chậm chậm về phía mình. Một cái gì đó rất buồn đọng trong khóe mắt nó. Nó lắp bắp: “Đừng chờ!

Đừng ... chờ nữa!” Mình nhìn nó trân trân nghe tim nhói đau như một chuyện chẳng lành. “Tại sao???” Và nhỏ bạn nói thật khê nhưng mình đã nghe. “Tai nạn ... tai nạn ... qua đời”.

* * *

Và nó buông rơi cây viết. Ngồi lặng buồn cắn chặt đôi môi nhưng nó không thể nào ngăn được hai dòng lệ buồn nơi khóe mắt. Đông Nghi của nó như những cái bông hồng trong locker ... sẽ chẳng bao giờ hồi sinh nữa. Cuộc đời của nó rồi đây cũng sẽ như những tờ nhật ký — dở dang...!!